



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: N. I., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), naposledy pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen ZZC),

proti

žalovanému: Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, se sídlem Nádražní 2, 306 28 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 12.5.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.5.2021 č.j. KRPP-125542-53/ČJ-2020-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 12.5.2021 soudu osobně doručenou prostřednictvím žalovaného dne 31.5.2021 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10.5.2021 č.j. KRPP-125542-53/ČJ-2020-030022jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

(dále jen **zákon o pobytu cizinců**), které bylo prodlouženo podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

2. V žalobě žalobce mimo jiné poukázal na čl. 15 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále i **návratová směrnice**): Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**). V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 19.10.2011 č.j. 1 As 93/2011-79.

Dále bylo uvedeno, že dne 2.12. 2020 nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 21.11. 2020, které mu bylo uloženo podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 a dále dle § 119 odst. 1 písm. b) body 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Dne 3.12.2020 byla žalovanému doručena informace o předání platného cestovního dokladu žalobce, který byl nalezen v obci Waidhaus. Realizace správního vyhoštění měla přesto proběhnout až dne 10.3.2020, realizace však byla zmařena, neboť letecká společnost odmítla žalobce na palubě letadla. Z uvedeného je patrné, že realizace vyhoštění vyžaduje spolupráci tranzitních zemí a je nutno zajistit také víza pro členy eskorty. Z výše uvedeného je patrné, že celý proces trval více než 3 měsíce. Žalobce se domníval, že žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí pečlivě nevysvětlil, jakými úvahami byl veden při stanovení přiměřené doby zajištění. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze naopak rozumět, že bude znovu třeba zajistit spolupráci tranzitních zemí, víza členů eskorty a jiné náležitosti. Nevysvětlil ani, proč se nyní domnívá, že realizace bude možná v průběhu dalších 30 dnů (či v rámci maximální doby zajištění), když je z rozhodnutí i spisu patrné, že příprava realizace vyhoštění, které mělo proběhnout dne 10.3.2021 - která spočívala v naprosto stejných krocích (zajištění víz členů eskorty), trvala celé 3 měsíce. Napadené rozhodnutí však neobsahuje zcela jednoznačně individualizované důvody, výčet nutných kroků k realizaci vyhoštění - resp. kvalifikovaný odhad doby zajištění těchto kroků. Žalovaný v tomto směru zatížil ve vztahu ke stanovení doby prodloužení zajištění napadené rozhodnutí vadu nepřezkoumatelnosti.

K realizovatelnosti vyhoštění žalobce uvedl, že dne 2.12.2020 nabylo právní moci rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Žalobce na území České republiky (dále jen **ČR**) nepožádal o udělení mezinárodní ochrany, nebrazil proti předmětnému rozhodnutí odvoláním. Z protokolu ze dne 13.11.2020 je přitom patrné, že žalobce nerozuměl tomu, jaké řízení je s ním vedeno. V napadeném rozhodnutí se přímo uvádí: „V případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění uvedl, že odjede do Francie nebo do Itálie.“ Žalobce se tudíž domníval, že se jedná o jeho vyhoštění z území ČR, nikoli EU. Pokud by skutečně rozuměl řízení, které je s ním vedeno a znal veškeré právní následky takového rozhodnutí, lze jen těžko předpokládat, že by odpověděl tímto způsobem. Naopak by žalovanému detailně popsal překážky svého vycestování z území členských států EU. Další pochyby stran realizovatelnosti vyhoštění vyvolává samotné rozhodnutí o něm, neboť bylo žalobci uloženo dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 a dle § 119 odst. 1 písm. b) body 3 a 4 zákona o

pobytu cizinců. Žalovanému je z jeho správní činnosti jistě dobře znám právní názor NSS, že porušení ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR zakazující vstup cizinců na území ČR není porušením veřejného pořádku. Ředitelství služby cizinecké policie (dále i **ŘSCP**) ostatně z tohoto důvodu rozhodnutí o uložení správního vyhoštění ruší a vrací k novému projednání (srov. např. rozhodnutí ŘSCP ze dne 3.2.2021 č.j. CPR-39689-3/ČJ-2020-930310-V240). Také se ukázalo, že žalobce přicestoval na území EU s platným cestovním dokladem X č. X, tuto skutečnost žalovaný zmiňuje v napadeném rozhodnutí a zpochybňuje tak uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí těmito skutečnostmi vůbec nezabýval a nebral je v potaz při hodnocení realizovatelnosti správního vyhoštění. Stejně tak ignoroval okolnosti zmařené realizace dne 10.3.2021. Jednání žalobce však vzbuzuje silné pochyby o závěru rozhodnutí o správním vyhoštění stran překážek vycestování. Nelze se rozumně domnívat, že osoba, jejíž motivací migrace byly pouze ekonomické důvody ve smyslu zajištění vyšší mzdy, by přistoupila k sebevraždě (či o ni vážně hovořila), pokud by jí při návratu nic nehrozilo. Opak je pravdou, žalobce dluží věřitelům v zemi původu peníze a v případě svého návratu se obává o svůj život a zdraví. Žalobce až do okamžiku samotné realizace nuceného návratu nevěděl s jistotou, jaká řízení s ním jsou vedena a co mu skutečně hrozí, neboť žalovaný v rámci správních řízení ho nedostatečným způsobem poučil, ba dokonce jej uvedl v omyl, že bude správně vyhoštěn toliko z ČR a bude moci pokračovat ve své cestě do Itálie či Francie. Takový postup žalovaného je v rozporu s právními předpisy. Žalovaný ve vztahu k realizovatelnosti účelu zajištění od počátku zatěžuje jednotlivá rozhodnutí, vč. nyní napadeného, procesními vadami a postupuje tak v rozporu s § 4 odst. 2 správního řádu; dále rezignuje na svou povinnost zjistit skutečný stav věci a v nezbytném rozsahu, pročez napadené rozhodnutí staví do rozporu s § 3 ve spojení s § 2 odst. 1 a 4 správního řádu (tj. zákon č. 500/2004 Sb.). Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 10.5.2021 č.j. KRPP-125542-53/ČJ-2020-030022** bylo rozhodnuto tak, že podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovena na 30 dní od okamžiku omezení osobní svobody v rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 14.11.2020 č.j. KRPP-125542-3/ČJ-2020-030022, tuto dobu žalovaný dne 9.12.2020 prodloužil v souladu s § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců rozhodnutím pod č.j. KRPP-125542-22/ČJ-2021-03U022 o 90 dní, tj. celkem na 120 dní od okamžiku omezení osobní svobody dne 12.11.2020; tuto dobu správní orgán opakovaně dne 10.3.2021 prodloužil v souladu s § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců rozhodnutím pod č.j. KRPP-125542-28/ČJ-2020-030022 o 30 dní, tj. celkem na 150 dní od okamžiku omezení osobní svobody dne 12.11.2020; tuto dobu správní orgán opakovaně dne 8.4.2021 prodloužil v souladu s § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců rozhodnutím pod č.j. KRPP-125542-37/ČJ-2020-030022 o 30 dní, tj. celkem na 180 dní, a to do 10.5.2021 od okamžiku omezení osobní svobody dne 12.11.2020. Žalovaný následně napadeným rozhodnutím prodloužil zajištění žalobce s odkazem na § 125 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to o dalších 45 dní, tj. celkem na 225 dní od okamžiku omezení osobní svobody dne 12.11.2020. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že žalobce byl dne 11.11.2020 v 19:15 hod. zadržen německou policií jako člen čtyřčlenné skupiny v obci Waidhaus.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Následně byl dne 12.11.2020 předán do ČR na základě readmisní dohody a zajištěn v 23:55 hod. dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o policii a eskortován na služebnu OCP OPKPE Plzeň. V protokolu o výsledku dne 13.11.2020 žalobce mimo jiné uvedl, že ze svého domovského státu z X odjel v březnu r. 2020. Jel přes Indii, Pákistán, Irán, Turecko, Rumunsko, kde nastoupil do kamionu a dostal se do Německa. Odtud chtěl pokračovat do Francie, kde chtěl pracovat. V současné době nemá žádné vízum ani cestovní doklad, jen občanský průkaz. Do ČR přicestoval v úkrytu kamionu z Rumunska dne 11.11.2020, kdy územím ČR pouze tranzitoval. Ani nevěděl, kudy jede, jeho cíl cesty byla Francie. Cestu z X měl domluvenou přes převaděče, kterému zaplatil v přepočtu 30 000 Kč. Žalobce si nebyl vědom opatření platících na území ČR, ale byl si vědom, že k cestování po Evropě, potřebuje cestovní doklad a vízum. Na území ČR a EU nemá osobu blízkou, kvůli které by bylo ukončení jeho pobytu na území z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené. Nemá zde žádný movitý ani nemovitý majetek, nemá ani žádné finanční prostředky. V X bydlí jeho rodiče, 2 bratři a 3 sestry. V případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění uvedl, že odjede do Francie nebo do Itálie.

4. Žalovaný dále uvedl, že žalobce do ČR přicestoval v rozporu s ochranným opatřením vydaným Ministerstvem zdravotnictví, bez platného oprávnění k pobytu a dále pobýval i bez platného cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn. Následně žalovaný podrobně popsal průběh předchozích správních řízení o zajištění žalobce a odkázal na § 125 odst. 3 ve spojení s § 125 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, kdy doba trvání zajištění nesmí v souhrnu překročit 545 dní, a to v případě, že cizinec v průběhu zajištění zmařil výkon správního vyhoštění nebo vycestování.

Dále žalovaný uvedl, že dne 9.5.2021 v 9:30 hodin mělo dojít letecky k realizaci správního vyhoštění žalobce do X se společností Turkish Airlines. Podmínkou pro leteckou přepravu a vstup na území X je doložení negativního PCR testu, který musí účastník řízení podstoupit nejdéle 72 hodin před odletem. Tento test měl žalobce absolvovat v pátek 7.5.2021 ve zdravotnickém zařízení Ministerstva vnitra ČR v ZZC Balková. V tento den v dopoledních hodinách obdrželo Ředitelství služby cizinecké policie telefonickou informaci o tom, že žalobce odmítl podstoupit PCR test s cílem zmařit realizaci správního vyhoštění. Následně bylo policií využito oprávnění dle § 136 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, kdy se poté žalobce podrobil testování. Dále Ředitelství služby cizinecké policie obdrželo od sociálního pracovníka v ZZC Balková zprávu, že žalobce je rozhodnut udělat vše, aby se nevrátil zpět do domovského státu. Z jeho jednání je zřejmé, že využije všech dostupných prostředků, aby zmařil jakýkoliv pokus o jeho realizaci správního vyhoštění z území ČR. Dále Ředitelství služby cizinecké policie bylo informováno prostřednictvím zástupce Velvyslance ČR v Dillí o prodloužení lockdownu v X do 16.5.2021 s doporučením, aby byla realizace správního vyhoštění žalobce spolu se služební cestou eskortujících policistů Oddělení doprovodu letadel. Ředitelství služby cizinecké policie odložena vzhledem ke špatné epidemiologické situaci v zemi. Na základě popsaných skutečností, kdy se žalobce opětovně pokusil zmařit vycestování do X plánované na 9.5.2021 tím, že odmítl podstoupit PCR test, zprávy sociálního pracovníka, dále pak skutečnost, že žalobce již dne 10.3.2021 zmařil na letišti Václava Havla v Praze vycestování z území ČR zpět do domovského státu se Ředitelství služby cizinecké policie rozhodlo akceptovat doporučení Velvyslanectví ČR v Dillí s působností v Dháce (Honorární konzulát) a realizaci správního vyhoštění žalobce odložilo. Proto dne 10.5.2021 žalovaný rozhodl o prodloužení zajištění žalobce § 125 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to o dalších 45 dní, tj. celkem na 225 dní od

okamžiku omezení osobní svobody. Na základě všech výše zmíněných důvodů nemohlo dojít k uskutečnění realizace vyhoštění z území členských států EU, konkrétně do státu jeho původu X. Správní orgán dále podotkl, že se nejedná nejen o složitou přípravu celého procesu realizace správního vyhoštění, ale také i velmi časově a finančně náročnou záležitost, kterou žalobce opětovně mařil. Z tohoto důvodu musí správní orgán společně s Ředitelstvím služby cizinecké policie a Velvyslanectvím X opětovně zajistit v době celosvětové koronavirové pandemie náročným způsobem letenky, potřebná víza pro policejní eskortu Oddělení doprovodu letadel, ŘSCP a další náležitosti s tím spojené.

Správní orgán následně důsledně zvážil, zda v případě žalobce nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a došel k názoru, že nepostačuje, jelikož na území ČR nemá žalobce žádnou hlášenou adresu k pobytu. Do ČR přicestoval v úkrytu kamionu, kdy se chtěl dostat do Francie za práci. ČR pouze tranzitoval. V současnosti nemá žádné finanční prostředky. Cestu do Francie měl již domluvenou z X, převaděči zaplatil 30 000 Kč. Žalobce nemá k dispozici ani dostatečnou hotovost k poskytnutí finanční záruky dle § 123b zákona o pobytu cizinců, z tohoto důvodu nelze toto zvláštní opatření za účelem vycestování z území uložit. Případné maření a ztěžování výkonu správního vyhoštění odůvodnil správní orgán skutečnostmi, že žalobce svým příjezdem do ČR porušil Ochrané opatření Ministerstva zdravotnictví. Vzhledem k tomu, že uvedená nařízení nerespektoval, je zřejmé, že nebude respektovat ani rozhodnutí o správním vyhoštění. Z tohoto důvodu byl správní orgán přesvědčen, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce současně pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn a dle výpovědi si byl vědom, že na cestu po Evropě potřebuje platný cestovní doklad a platná víza pro pobyt na území. Správní orgán dne 3.12.2020 zjistil, že žalobce při cestě v úkrytu nákladního vozidla měl svůj cestovní doklad u sebe. Tento cestovní doklad X č. BY0106115 byl nalezen občanem Německa v obci Waidhaus a následně předán Policii ČR. Z toho jednání žalobce je zřejmé, že uváděl německou policii a následně i správní orgán v omyl, když tvrdil, že cestoval bez cestovního dokladu. Současně se žalobce vědomě snažil vyhnout případným hraničním kontrolám a dostat se do cílových zemí v rozporu s právními předpisy. Dne 10.3.2021 mělo dojít k realizaci správního vyhoštění žalobce, který však realizaci vyhoštění úmyslně na letišti Václava Havla zmařil tím, že odmítl nastoupit do letadla, choval se agresivně, vyhrožoval sebevraždou a sdělil, že nikam nepoletí. Na základě těchto skutečností jej letecká společnost Turkish Airlines s ohledem na bezpečnosti letu a ostatních cestujících vyloučila z přepravy. Právě z uvedených důvodů lze v jednání žalobce bezesporu spatřovat nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat i výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, které lze pro závažnost zjištěného protiprávního jednání považovat za jeho nezbytný důsledek. Závěrem žalovaný vyhodnotil všechny výše popsané skutečnosti z pohledu, že zajištění žalobce je nejzávažnějším možným opatřením a závažným zásahem do jeho oprávněných zájmů a osobních svobod. Správní orgán porovnal protichůdné zájmy žalobce (osobní svoboda), zájmy ČR a EU (aby na území pobývaly jen osoby, které mají oprávnění k pobytu a cizinci bez pobytového oprávnění aby vycestovali z území) a dospěl k závěru, že vydání rozhodnutí o zajištění je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak jsou uvedeny výše.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 30.5.2021** mimo jiné zrekapituloval průběh správního řízení a k námitkám žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydané na základě zákonných oprávnění v souladu s ustálenou rozhodovací praxí soudu a dle zjištěného skutkového stavu věci a důkazů obsažených ve spisovém materiálu, jenž jsou popsány a zhodnoceny v odůvodnění rozhodnutí. K námitce nepřezkoumatelnosti stanovené doby zajištění žalovaný konstatoval, že doba trvání zajištění je stanovována na nejkratší nezbytně nutnou dobu k realizaci vyhoštění, pokud nastanou nové skutečnosti a trvá důvod zajištění, je vydáno rozhodnutí o prodloužení doby zajištění, u kterého se žalobce opět může domáhat soudního přezkumu. Uvedený postup je plně v souladu s ustálenou rozhodovací praxí NSS (rozsudky NSS ze dne 27.4.2016 č.j. 10 Azs 275/2015-40, ze dne 25.4.2019 č.j. 7 Azs 336/2018-70). Dle ustanovení § 125 odst. 3 ve spojení a § 125 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců doba trvání zajištění nesmí v souhrnu překročit 545 dní v případě, že cizinec v průběhu zajištění zmařil výkon správního vyhoštění. Žalobou napadeným rozhodnutím byla prodloužena doba trvání zajištění o 45 dní na celkových 225 dní od okamžiku omezení osobní svobody. V žalobou napadeném rozhodnutí je v odůvodnění uvedena samostatná část zabývající se stanovením doby prodloužení zajištění žalobce. Lhůta byla stanovena jako minimální s ohledem na časovou náročnost zajištění nového termínu realizace vycestování do X v době omezené letecké dopravy v důsledku omezení v souvislosti s onemocněním COVID-19 a potřebě zajištění policejní eskorty, bylo vycházeno i z doporučení Velvyslanectví ČR v Dillí, do jehož působnosti spadá i X. Realizace vyhoštění žalobce je nejen potencionálně možná, ale i plně reálná, neboť byly stanoveny již 2 konkrétní termíny realizace, přičemž první termín realizace vyhoštění dne 10.3.2021 zmařil žalobce při nastupování do letadla a druhý termín 10.5.2021 byl odložen na základě lockdownu v souvislosti s onemocněním COVID-19. Žalovaný při prvotním rozhodnutí o zajištění i po celou dobu trvání zajištění posuzuje reálnost dosažení účelu zajištění tj. realizace vyhoštění. Při posouzení reálnosti naplnění účelu zajištění, tj. reálnosti realizace vyhoštění, postupovala žalovaná v souladu se zákony a s rozhodovací praxí soudů, včetně usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011 č.j. 7 As 79/2010-150, v řízení před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný předběžně posoudil možnost existence překážek vycestování a dospěl k závěru, že realizace správního vyhoštění je potenciálně možná. Při tomto posouzení žalovaný vycházel z dokumentů a informací k osobě žalobce získané v řízení o správním vyhoštění žalobce č.j. KRPP-125514/ČJ-2020-030022, včetně vyjádření žalobce k překážkám vycestování. Současně si žalovaný v řízení o správním vyhoštění žalobce č.j. KRPP-125514/ČJ-2020-030022 vyžádal dne 13.11.2020 závazné stanovisko Ministerstva vnitra, zda vycestování je možné, a zda neexistují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Předběžné vyhodnocení reálnosti vyhoštění bylo potvrzeno obdržným závazným stanoviskem Ministerstva vnitra Ev.č. ZS51639 ze dne 13.11.2020 s konstatováním - vycestování žalobce do X je možné. Realizovatelnost vyhoštění žalovaný řádně odůvodnil v žalobou napadeném rozhodnutí na straně 10-12 v samostatném bloku. Ministerstvo vnitra při vydání závazného stanoviska k možnosti vycestování vycházelo ze známých skutečností k domovskému státu žalobce a z konkrétních informací k případu žalobce, jenž jsou obsaženy ve spisovém materiálu, včetně protokolu o výsledku účastníka řízení č.j. KRPP-125514-8/ČJ-2020-030022 ze dne 13.11.2020, ve kterém žalobce za přítomnosti tlumočníka do jazyka bengálského na otázku „Hrozí Vám v případě návratu do domovského státu mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest anebo

jiné vážné nebezpečí?“ odpověděl „Nic mi nehrozí.“ Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečné nebezpečí, které by mu hrozilo ze strany státní moci nebo bezpečnostních složek, neuvedl žádné ohrožení života či osobní svobody na základě své rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení. S konstatováním žalobce se vypořádalo i závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování. Pokud by žalobce považoval navrácení do domovského státu za hrozbu skutečného nebezpečí, mohl požádat ČR o udělení mezinárodní ochrany, o čemž byl řádně poučen. Této možnosti nevyužil, čímž potvrdil konstatování závazného stanoviska Ministerstva vnitra, které neshledalo překážku vycestování, ani hrozbu skutečného nebezpečí, ani rozpor navrácení s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

6. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 10.5.2021 i ve vyjádření k žalobě ze dne 30.5.2021 odpovídají obsahu spisu. Z doručanky založené ve správním spise vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 10.5.2021 bylo žalobci doručeno dne 10.5.2021.
7. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10.5.2021, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (**§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců**).
9. Podle **§ 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců** policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
10. Dle **§ 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců** policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je

nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

11. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.
12. Dle § 125 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna prodlužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 větě první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud a) cizinec v průběhu zajištění zmařil výkon správního vyhoštění nebo vycestování.
13. Podle § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba trvání zajištění podle odstavce 2 písm. a) a b) nesmí překročit v souhrnu 545 dnů, podle odstavce 2 písm. c) 365 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. O prodloužení doby trvání zajištění vydá policie rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
14. Na úvod soud uvádí, že podle čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES platí, že zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění (odst. 1). Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna (odst. 4). Různé jazykové verze směrnice používají výrazy, které mají v běžném jazyce podobný, nikoliv však stejný význam (předpoklad vyhoštění skutečný, odůvodněný, rozumný, postačující). Soudní dvůr Evropské unie k tomu v rozsudku velkého senátu ve věci C-357/09 PPU, Said Šamilovič Kadzoev (Chučbarov) ze dne 30.11.2009 uvedl, že čl. 15 odst. 4 směrnice 2008/115 musí být vykládán tak, že pouze skutečný předpoklad, že může dojít k úspěšnému vyhoštění s ohledem na lhůty stanovené v odstavcích 5 a 6 téhož článku, odpovídá reálnému předpokladu pro vyhoštění a že ten neexistuje, jestliže se zdá nepravděpodobné, že dotýčný bude s přihlédnutím k uvedeným lhůtám přijat ve třetí zemi. Tím považoval obsah čl. 15 odst. 4 směrnice za upřesněný (srov. odst. 60 rozsudku SD EU ve věci C-146/14 PPU, Mahdi, ze dne 5.6.2014). Z hlediska míry důkazu potřebného pro rozhodnutí žalovaného, potažmo soudu, jde o vyjasnění pouze částečné, protože užívá stejných slov jako text samotné směrnice.
15. Závěr o uskutečnitelnosti vyhoštění je tedy dán, pokud je alespoň možné (potenciální), že k němu v době zajištění dojde. Tak je třeba rozumět závěrům usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011 č.j. 7 As 79/2010-150. Účelu prodloužení zajištění lze dosáhnout i tehdy, kdy je vyhoštění méně pravděpodobné než jeho nemožnost (srov. i rozsudky NSS ze dne 14.4.2016 č.j. 9 Azs 2/2016-71 a č.j. 3 Azs 283/2015-62). Ve vztahu k textu čl. 15 odst. 4 směrnice 2008/115 je třeba výše uvedené závěry chápat tak, že možnost vyhoštění musí být skutkově podložena tak, že vyhoštění lze alespoň rozumně očekávat v nejdelší přípustné době zajištění.
16. Požadavek co nejkratšího zajištění ovšem neznamená, že by nemohlo dojít k úplnému vyčerpání nejdelší přípustné doby zajištění. Budou-li s náležitou pečlivostí činěny úkony

směřující k vyhoštění, a pokud je to nezbytné pro zajištění úspěšného vyhoštění, jde stále o zajištění zákonné (srov. rozsudky NSS ze dne 27.4.2016 č.j. 10 Azs 275/2015-40, ze dne 25.4.2019 č.j. 7 Azs 336/2018-70). Existence reálného předpokladu pro vyhoštění není vyloučena ani v případě, kdy dojde k opakovanému prodloužení doby zajištění až do dosažení maximální délky doby zajištění, vždy však musí být tyto podmínky postupu správního orgánu splněny.

17. V poměrech souzené věci žalovaný postupoval v souladu se zákonem, neboť jak vyplývá z předloženého spisu, byla dne 10.3.2021 prodloužena doba zajištění o 30 dní na celkových 150 dní od okamžiku omezení osobní svobody podle § 124 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, z toho důvodu, že dne 10.3.2021 žalobce zmařil realizaci výkonu rozhodnutí a to tím, že odmítl nastoupit do letadla, choval se agresivně, vyhrožoval sebevraždou a sdělil, že nikam rozhodně nepoletí. Na základě těchto skutečností jej letecká společnost Turkish Airlines s ohledem na bezpečnost letu a ostatních cestujících vyloučila z přepravy. Žalobce byl z letiště Václava Havla eskortován zpět do ZZC Balková, protože nadále trval důvod zajištění. Následně dne 9.5.2021 v 9:30 hodin mělo dojít k opětovně realizaci správního vyhoštění žalobce do X, a to letecky se společností Turkish Airlines. Ovšem na základě skutečnosti, že žalobce odmítl podstoupit PCR test, s ohledem na obsah zprávy od sociálního pracovníka, že žalobce je rozhodnut udělat vše, aby se nevrátil zpět do domovského státu, a dále pak skutečnost, že již dne 10.3.2021 zmařil vycestování (viz shora) Ředitelství služby cizinecké policie rozhodlo realizaci správního vyhoštění žalobce odložit.
18. V rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 28.2.2017 č.j. 5 Azs 20/2016-38 se uvádí, že *„důvody zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, paušálně nevylučují možnost použití zvláštního opatření (§ 123b téhož zákona). Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“* Příčinou prodloužení doby zajištění bylo mimo jiné opět chování žalobce, neboť odmítl poskytnout veškerou možnou součinnost. Na základě této skutečnosti musel žalovaný opětovně přistoupit k prodloužení doby zajištění o 45 dnů, aby následně mohl znovu uskutečnit výkon rozhodnutí v podobě správního vyhoštění.
19. K samotným důvodům pro prodloužení doby zajištění o dalších 45 dnů soud uvádí následující. Sledovaným cílem zajištění žalobce a i navazujících rozhodnutí o prodloužení doby jeho zajištění je především realizace uloženého správního vyhoštění. Žalobce zmařil realizaci výkonu rozhodnutí a to tím, že odmítl nastoupit do letadla, choval se agresivně, vyhrožoval sebevraždou a sdělil, že nikam rozhodně nepoletí. Na základě těchto skutečností jej letecká společnost Turkish Airlines s ohledem na bezpečnost letu a ostatních cestujících vyloučila z přepravy. Žalobce byl z letiště Václava Havla eskortován zpět do ZZC Balková, protože nadále trval důvod zajištění. Následně opět nespolupracoval, když měl podstoupit PCR test, který byl nutný k tomu, aby byla provedena realizace správního vyhoštění. Stále tedy existují důvody, pro něž je na místě se domnívat, že by propuštěním žalobce došlo ke zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Soud neshledává na postupu žalovaného, kterým prodloužil dobu zajištění nic nezvyklého. Jak

již bylo uvedeno výše, důvody, na základě nichž se lze důvodně domnívat, že v případě upuštění od zajištění žalobce by došlo ke zmaření výkonu správního vyhoštění, jsou stále aktuální. Vzhledem ke složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, zajištění nového termínu letu, včetně zajištění doprovodu policejní eskorty a víz, je prodloužená doba zajištění o 45 dní minimální možná i s ohledem na rozhodovací praxi soudů a nezkrácení žalobce na jeho soudní přezkum rozhodnutí o zajištění cizince do zařízení. Dle ustanovení § 125 odst. 3 ve spojení s § 125 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců doba trvání zajištění nesmí v souhrnu překročit 545 dní v případě, že cizinec v průběhu zajištění zmařil výkon správního vyhoštění. Z uvedeného jednání žalovaného je tak patrné, že v řízení o správním vyhoštění postupuje s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě a že zajištění směřuje k jeho primárnímu cíli; výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, který je stále reálně možný.

20. Současně při posouzení realizace vyhoštění postupoval žalovaný v souladu se zákony a s rozhodovací praxí soudů, včetně usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011 č.j. 7 As 79/2010-150, v řízení před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí a předběžně posoudil možnost existence překážek vycestování a dospěl k závěru, že realizace správního vyhoštění je potenciálně možná, když vycházel z dokumentů a informací k osobě žalobce obsažené v řízení o správním vyhoštění č.j. KRPP-125514/ČJ-2020-030022 včetně vyjádření žalobce k překážkám vycestování. Žalovaný si také současně si vyžádal dne 13.11.2020 závazné stanovisko Ministerstva vnitra, kterým bylo předběžné vyhodnocení reálnosti vyhoštění potvrzeno obdrženým závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 13.11.2020 ev.č. ZS 51639 s konstatováním, že vycestování žalobce je do X možné. Navíc v protokolu o výsledku žalobce na otázku *„Hrozí Vám v případě návratu do domovského státu mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest anebo jiné vážné nebezpečí?“* Žalobce odpověděl: *„Nic mi nehrozí.“* Žalobce neuvedl žádné konkrétní, skutečné nebezpečí, které mu by hrozilo ze strany státní moci či bezpečnostních složek. Nesdělil žádné ohrožení života či osobní svobody na základě své rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení. V případě, že by žalobce považoval navrácení do domovského státu jako hrozbu skutečného nebezpečí, mohl požádat ČR o udělení mezinárodní ochrany, o čemž byl však řádně poučen. Této možnosti však nevyužil a na základě této skutečnosti pak potvrdil konstatování závazného stanoviska Ministerstva vnitra. Ze správního spisu vyplývá, že v průběhu správního řízení byla žalobci poskytnuta tlumočnice do jazyka bengálského, paní Ing. Aftab Hladíková, žalobce byl o všem řádně poučen, což stvrdil svým podpisem, současně ze spisového materiálu nevyplývá, že by si žalobce nebyl vědom své situace.
21. V závěru soud uvádí, že neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí a považuje zjištěný stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 2 a 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a v souladu se zákonem.
22. Na okraj soud podotýká, že dne 24.6.2021 bylo Krajským ředitelstvím policie Plzeňského kraje sděleno, že žalobce byl dne 23.6.2021 letecky vyhoštěn do domovského státu.

23. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), jelikož žádná z žalobních námitek nebyla soudem shledána důvodnou.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 8. června 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně